

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdkaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21.

Den 1. August 1879.

28. Aargang.

Var Joseph Smith en sand Profet?

„Og det skal ske, at den som ikke vil høre paa mine Ord, som han (Profeten) skal tale i mit Navn, af ham skal jeg udkræve det. Dog den Profet som handler hovmodigt i at tale et Ord i mit Navn, som jeg haver ikke befælet ham at tale, eller den som taler i andre Guders Navn, den samme Profet skal dø. Og om Du figer i dit Hjerte: hvorledes kunne vi kjende det Ord som Herren ikke haver talet? Naar Profeten taler i Herrens Navn og det Ord skeff ikke og det kommer ikke, det samme er det Ord som Herren ikke talede; den Profet haver talet det af Hovmodighed, Du skal ikke grue for ham“. (5 Msb. 18. 19, 22.)

Det er ikke vor Hensigt i denne Af-handling paa nogen udsørlig Maade, at ville behandle Spørgsmaalet: „Var Joseph Smith en sand Profet“, fra alle Sider eller i alle dets Grene; kun i Korthed hentyde til hans profetiske Evner; og derhjem vi, ifolge den Nøgle, som Moses i de faa ovenstaende Vers har givet os — kunne bevise Opfyldelsen af denne Herrens Tjeners Forudsigelser og Profetier paa en klar og utvetydig Maade, haabe vi derved at kunne bortrydde en Del af de blandt Menneskene endnu eksisterende Fordomme og Traditioner lige overfor ny Aabenbaring, og bringe de Oprigtige og Rettænkende til nærmere

og alvorligere at undersøge Bestaffenheten af det Budskab, som de Sidste-Dages Hellige forkynde.

Uden derfor at gjøre flere Indledningsbemærkninger, ville vi strax fride til at anføre nogle faa af Joseph Smiths profetiske Udsagn, samt i Korthed berøre nogle af de, i Forbindelse med deres Opfyldelse, staaende Omstændigheder.

Den 22de September 1823, omtrent $3\frac{1}{2}$ Aar efter at Joseph Smith havde set første Syn i Stoven, og Dagen efter sin natlige Samtale med Engelen Moroni, gift han, ifolge den han givne Befaling, til højen Cumorah, hvor Optegnelserne, fra hvilke Mormons Bog senere

oversattes, laa opbevarede. Her, siger han, mødte han efter det himmelstede Sendebud, som gav ham yderligere Formaninger, og sagde bl. A. til ham: „Dit Navn skal blive bekjendt blandt alle Nationer, thi den Gjerning, som Herren ved Dig vil udrette, skal bringe de Rettsordige til at glæde sig og de Ugudelige til at fryse af Vrede; af hine skal det holdes i Ere og af disse bespottes.“ Det vil erindres, at Joseph paa den Tid var en fattig og ukjendt Ungling, neppe 18 Aar gammel, og havde, efter menneskelig Vis at dømme, ikke den ferneste Udsigt til, nogensinde at kunne komme til at indtage nogen fremragende Stilling i Samfundet, hvorved hans Navn saaledes kunde blive bekjendt vidt og bredt. At dette alligevel blev Tilfældet, vil vel næppe Nogen vove at bestride.

Kort efter at Joseph Smith var kommen i Besiddelse af Pladerne begyndte han at oversætte dem. Han var ikke kommen meget langt før han ved sin egen Oversættelse opdagede, at „tre Vidner“ foruden ham, skulde vidne om dens Sandhed. En Tid efter, eller i Juni 1829, gav Herren en Abenbaring gennem Joseph til Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris, og lovede dem at de, saafremt de vilde øve Tro, skulde faa Pladerne at se og ogsaa Urim og Thummim. Denne Profeti blev siden efter opfyldt, og disse tre Personer udsendte deres skriftlige Vidnesbyrd, i Bindelse med Mormons Bog, til alle Nationer, Slegter, Tungemaal og Folk, hvori de erklaere, at en Guds Engel nedsteg fra Himmelten og tog Pladerne og holdt dem for deres Øyne, og at Herrens Højt paa samme Tid vidnede til dem fra Himmelten om Sandheden, som indeholdtes i Josephs Oversættelse af disse Optegnelser. En Bedrager kunde ganske vist forudsige, at „tre Vidner“ skulde op-

rejses, men han kunde aldrig nedkalde en Engel fra Himmelten i disse „tre Vidners“ Norværelse for at opfylde Forudsigelsen.

Da de Hellige i 1831 vare ifærd med at ned sætte sig i Jackson County, Missouri, som dengang var en af de sjælest og frugtbareste Egne i de Forenede Stater, og paa en Tid, da en fredelig og hypperlig Fremtid syntes at smile dem imøde, blev det dem betydet i en Abenbaring, given til Joseph Smith i August Maaned s. A., at dersom de forsøgte at iagttagte visse Forskrifter, skulde de „blive fordrevne fra Sted til Sted og fra Synagoge til Synagoge“ og kun faa (af dem som dengang stode i Kirken) skulde bestaa og aniamme en Arv.“ (Pagtenes Bog 20 Stk.) Hvor usandsynligt det end var, at en Profeti som denne skulde gaa i Opfyldelse i et Land som de Forenede Stater i Nordamerika, hvor ethvert religiøst Samfund er sterkt beskyttet af den borgerlige Lovs Arm, og hvor Grundloven giver Enhver Ret til at dyrke Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende, saa er det imidlertid et bekjendt Factum, at de Hellige i hint Land flere Gange have været forfulgt, fordrevne og mange af dem myrdede; og Profeten, der paa den Tid var en ulgselig Gaade, endog for mange af de Hellige, er altsaa paa det Bogstaveligste bleven opfyldt.

I en Abenbaring, given i Septbr. 1831, hedder det: „Zion skal blomstre og Herrens Hærlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himmelten“. (Pagtenes Bog, 21de Stk.) Paa den Tid var Læren om Indsamlingen forsaavidt ukjendt; endnu havde Evangeliet ikke strakt sig ud over de Forenede Staters Grænser, og fun i nogle faa af Staterne var det blevet

prædiket i nogen betydelig Udfæstning. Desnaugtet er denne Profeti blevet opfyldt saa aabenbart, at alle nærmere Forklaringer herom ere overslødige.

De Helliges Nedfattelse i Bjergene hentydes allerede til i en Nabenbaring, given til Joseph Smith i Marts 1831, hvor det hedder: „Zion skal blomstre bag Højene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlæt paa det Sted, som jeg har bestillet.“ (Pagtens Bog 65 Sft.).

Mere udførlig udtales Joseph sig om denne Begivenhed under en Samtale med nogle af sine Brødre i Montrose, Iowa, den 6te August 1842. Han profeterede ved denne Lejlighed at „de Hellige vilde vedblive at lide nogen Trængsel, og at de om sider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde frafalde og andre blive dræbte af deres Fjender, eller miste deres Liv som Folge af Anstrengelse eller Sygdom, og nogle af dem vilde leve til at gaa og hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Steder og se de Hellige blive et mægtigt Folk mellem Klippebjergene“.

Atter den 25de Febr. 1844 — før en offentlig Forsamling af Hellige — profeterede Joseph angaaende denne Gjenstand og sagde, at inden 5 Aar skulle de Hellige være udenfor deres Fjenders Magt, og opfordrede derpaa Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at, naar den blev opfyldt, de da ikke kunde sige, at de havde glemt den. De Helliges Uddrivelse fra Nauwo og deres endelige Nedfattelse i Store Saltsødal i 1847 er en historisk Begivenhed, der ikke behøver nogen Bekræftelse, og at de ovennævnte Profetier med det samme bleve opfyldte, er øjensynlig for Alle.

En Nabenbaring given i September 1832 til Joseph Smith, i Overværelse af ses Aeldster, indeholder Følgende: Gaar

ud i al Verden, og hvor J ikke kunne komme, skulle J sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder; thi J ere mine Apostle, ja Guds Øpperste-præster; J ere de som min Fader har givet mig — J ere mine Venner, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som tror paa Eders Ord, og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal anmaenne den Hellige Land — og disse Tegn skulle følge dem som tro: J mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gjerninger; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle deaabne de Blindest Øyne, og bringe de Døve til at høre og den Stummes Tonge til at tale. Og om Nogen giver dem Forgift skal det ikke skade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at skade dem. (Pagtens Bog 4de Sft.) At disse mirakuløse Tegn have fulgt de Troende overensstemmende med ovennævnte Øfste, kunne de Titusindere som have efterfulgt de givne Forskrifter, høre Vidnesbyrd om.

Den 25de December 1832 modtog Joseph Smith hin mærkværdige Nabenbaring, hvori Borgerkrigen i de Forenede Stater, som omrent 30 Aar senere tog sin Begyndelse, tydelig forudsagdes. Se videre angaaende denne Gjenstand Skandinaviens Stjerne 27 Aarg. No. 16.

Da Joseph i 1834 med et lille Sel-skab, bestaaende af omrent 200 af sine Brødre, var paa Rejse fra Kirtland, Ohio, til Clay County, Missouri, var der nogle af Brødrene, som lagde en knurrende og opsetfig Land for Dagen. Joseph brejdede dem gjentagne Gange for deres upassende Opsørsel, uden at det havde den forsinkede Virkning. Den 2die Juni profeterede han, at der soui Folge af deres Gjenstridighed og Opsætighed, skulle

komme Pest i Lejren, og de skulde dø som fluer af Leverfryge, men derom de omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde Pesten for en stor Del undgaaes; dog „Saa sandt som Herren lever“, sagde han, „Lejren maa lide for sin Opførstighed!“ Den 24de f. M. udbrød Kolera i deres Lejr, som rasede med saadan Heftighed, at der af et Antal af 68 Personer, som blev angrebne af denne skrækkelige Sygdom, døde ikke mindre end 14. Først efterat de havde ydmyget dem for Herren og gjort Pragt med ham om at holde hans Bud og adlyde hans Befalinger, ophørte Plagen.

Den 8de Juli 1838 blev en Abenbaring given til Joseph i Far West, Missouri, angaaende de tolv Apostle, i hvilken Herren befalede dem, at de det næste Føraar skulde gaa over de store Vandet for at udbrede Evangeliet og forkynde hans Navn; tillige blev det paalagt dem, at de den 26de April næste Aar skulde tage Afsked med de Hellige paa det Sted, hvor hans Hus skulde bygges i Far West, men længe før den Dag oprendant, var Kirken uddreven af Missouri, og det vilde have kostet en Apostle Livet, om han viste sig i Far West. Pøbelen og de Frasalbne jublede ved Tanken om, at her var i det Mindste en af Joseph Smiths Abenbaringer, som ikke kunde gaa i Opfyldelse, om end de andre kunde; thi her var baade Dag og Datum opgivet. Skædesmindre begav President Brigham Young sig, i Forening med Eldsterne Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith og Alpheus Cutler, paa Bejen fra Quincy, Illinois, til Far West, hvortil de tilligemed John C. Page, som de havde truffet sammen med undervejs, ankom tidlig om Morgenens paa den i Abenbaringen nævnte Dag, og asholdt her en Konference, udelukkede 39 fra Kirken, tog Afsked med

18 tilbagevendende Hellige og opfyldte i alle Henfender Abenbaringen paa det Nøjagtigste.

Da Joseph Smith og en Del andre Brødre under Besjringen af Far West i November Maaned 1838 vare blevne forraadte i deres Fjenders Hænder af Oberst Hinckle, og deres Liv svævede i den største Fare — ja det syntes næsten en Umnighed for dem, nogensinde at komme undslippe fra deres barbariske, morderiske Forfolgere, som havde fast besluttet at dræbe dem, — tiltalte Joseph sine Medfanger i en sagte men oprørt og livlig Tone og sagde: „Barer ved godt Mod, Brødre, Herrens Ord kom tilmig inat, at vort Liv skulde skænkes os, og at hvad som helst vi end maatte lide under vort Fængselstab, skulde ingen af os miste Livet.“ „Om denne Profeti,“ striver Parley P. Pratt, en af hans Medfanger, „bærer jeg Bidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i Løndom, blev den dog opfyldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa Enhver af os blev fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Bidnesbyrd.“

Strax derefter ankom han tilligemed sine Medfanger til Jackson County, Missouri. Den næste Dag, som var en Søndag, blev de besøgte af flere af de omkringboende Borgere. En af deres Damer kom hen til dem og spurgte trostydigt Soldaterne, hvilken af Fangerne der var den Gud, „Mormonerne“ tilbade. En af Bagten pegede paa Joseph med et betydningsfuldt Smil og sagde: „Det er ham der.“ Damerne henvendte sig derpaa til Joseph og spurgte, om han udgav sig for at være Gud og Frelseren. Joseph svarede, at han ikke udgav sig for Andet end et Menneske og en Saliggjørelsens Forkynder, udsendt af Jesus Kristus for at prædike Evangeliet. Efterat have udtrykt sin Overraskelse herover, begyndte

Damen at udførte om den særlige Beskaffenhed af det Evangelium, som han og hans Kirke lærte. De Besøgende og Soldaterne begyndte nu at samle sig omkring os, og Joseph holdt en Tale til dem, hvori han fremsatte Læren om Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse og den Helligeands Gave ved Haandspaaleggelse og Bøn i Jesu Navn. Alle syntes forbavsete, og Damene gik grædende bort, prisede Gud for Sandheden og bad højt, at Herren vilde velsigne og befri Janerne.

Saaledes opfyldeste en Profeti, som Joseph nogle Maaneder forud havde udtaalt offentlig, nemlig, at en Tale skulle blive holdt i Jackson County af en af Kirklens Eldster før Udgangen af Året 1838. De, som dengang hørte denne Profeti, kunde ikke forstaa hvorledes den vilde blive opfyldt, da Forbitrelsen mod de Hellige i hint Land var saa stor, at, om en Eldste havde prøvet paa at predike der, vilde han uden Tvivl være blevet tagen og dræbt.

Aleksander Mc Rae, en anden af Josephs Medfanger paa samme Tid, beretter os om et andet Tilfælde af Josephs profetiske Udsagn, som følger: „Vi tillode os aldrig at foretage noget vigtigt Skridt uden først at bede Br. Joseph at afdømme Herren desangaaende. Saa stor var vor Tillid til ham som vor Profet, at naar han sagde: „Saa siger Herren“ vare vi visse paa, at det vilde ske som han sagde, og jo mere vi forsøgte det, jo større Tillid fik vi til ham, thi hans Ord sløge aldrig fejl i et eneste Tilfælde.

Kort forinden vi skulle føres til Davids County i Forhør, sit vi underretning om, at General Atchison eller Doniphan skulle ledsgage os med en militær Eskorte for at beskytte os mod Befolningens

Forbitrelse. Sagen blev drøftet af Brødrene med Undtagelse af Joseph, og de ansaa det, som naturligt var, for det Bedste, og endsköndt jeg selv ikke havde noget at sige, stemte jeg dog overens med dem i mit Hjerte. Br. Hyrum spurgte Joseph hvad han tænkte i denne Sag. Denne sad en Stund med højset Hoved hensunten i dybe Tanker; derpaa rejste han sig og sagde: „Br. Hyrum, det gaar ikke; vi maa stole paa Herren. Hvis vi tage Bagten med os, vil det være vor Død.“

Dette kom meget uventet for os, men Br. Hyrum bemærkede: „Hvis Du siger dette i Herrens Navn ville vi stole paa det.“ Hvortil Broder Joseph svarede: „I Herrens Navn siger jeg, at hvis vi tage en Eskorte med os, ville vi blive myrdede, men hvis vi stole paa Herren, skulle vi blive frelste og intet Ondt skal vederfares os, og vi skulle blive behandlede langt bedre end Tilfældet har været siden vi kom i Arrest.“

Dette Svar var afgjrende, og Alle syntes tilfredse; det blev følgelig bestemt, at vi ingen særlig Vagt skulle have, men blot tillade dem at tage faamange Bevogtere, som de ansaa for fornødent til at sikre sig vore Personer. Da vi kom til det Sted hvor Retten havde sit Sæde, begyndte jeg at tro, at Joseph havde taget Fejl for en Gangs Styld, thi Folk styrtede løs paa os en masse, raabende: „Dræb dem, dræb dem, Gud fordømme dem, dræb dem!“ Jeg kunde ikke se nogen anden Udvøj til Frelse end at slaa os igjennem, men vi havde ingen Vaaben. Netop da, hævede Br. Joseph, mod hvem Alles Brede syntes rettet, sig op og sagde: „Vi ere i Eders Haand; hvis vi ere skyldige, skulle vi ikke søge at unddragte os Lovens Straf!“ Da Mængden hørte disse Ord, steg William Penston og Kenney eller McKinney, to

af vore bitreste Fjender i den Del af Landet, op paa nogle Bante og begyndte at tale til Folket: „Ja, mine Herrer, disse Mænd ere i vores Hænder; lad os derfor ikke øve Bold, men lad Loven have sin Gang. Loven vil dømme dem, og de skulle straffes efter den. Vi ville ikke gjøre os skyldige i den Skændsel at tage Loven i vor egen Haand,” osv. Efter nogle Djeblikes Forløb vare de ganske rolige, og syntes nu at være lige saa venligsindede, som de kort før havde været rasende. Vin blev hentet og vi maatte Alle drinke paa Venstaf med dem. Dette skete i Retshallen (en lille Tømmerhytte, omtrent 12 Fod i Firkant) i Mellemtíden mellem Forhandlingerne, og fra den Tid indtil vi kom bort, kunde man ikke faa nogen Vagt over os, som man turde stole paa, thi vi vandt fuldkommen vores Bevogteres Venstaf, saa at de ofte blev aflagte. Vi sadte tilbords med Dommeren, Advokaterne o. Fl., og det Bedste, Landet kunde opbyde, blev fremsat for os, og til sidst Senge med ordentlige Sengeklæder i, — et Gode, som vi ikke havde nydt i al den Tid, vi havde været i Fængsel . . .”

Under en Samtale som Joseph den 18de Mai 1843 havde med Dommer Stephen A. Douglas i Cartago, Illinois, sagde han: „Jeg profeterer i Herrens, Israels Guds Navn, at nedmindre de Forenede Stater gjenopretter den Skade, der er tilføjet de Hellige i Staten Missouri og straffer de Forbrydelser, der ere udøvede af dens Embedsmænd, vil Regjeringen om faa klar aldeles gaa tilgrunde og ødelægges, og der vil ikke blive saameget som et Potteslaar tilbage som Folge af dens Skyldighed i at tillade Mænd, Kvinder og Børn at blive myrdede, og Tusinder af dens Borgere at blive phydrede og fordrevne, uden at gjøre det Mindste for at straffe Forbry-

derne, hvorved denne store Republik's gode Navn og Rygte er blevet paasørt en skjændig og undsættelig Plet, hvis blotte Tanke vilde have bragt de højsindede og patriotiske Ophavsmand til de Forenede Staters Konstitution, til at skjule deres Ansigtet af Skam. Dommer, De vil trægte efter Præsidentværdigheden i de Forenede Stater, men hvis De nogensinde vender Deres Haand imod mig eller de Sidste Dages Hellige, vil De føle Byrden af den Almægtiges Haand paa Dem, og De vil leve til at se og kende, at jeg har bevidnet Sandheden for Dem, thi denne Dags Samtale vil skebe ved Dem gjemmem Livet.”

En Del af denne Profeti angaaende de Forenede Stater og Missouri er allerede blevet opfyldt, medens Josephs Ord til Dommer Donglas selv, paa det Bogstaveligste ere gaaede i Opfyldelse. Donglas trætede nemlig efter Præsidentværdigheden, og bringte endogsaa sin Indflydelse imod de Sidste-Dages Hellige, hvorved han troede at kunne erhverve sig Popularitet, men blev heri sorgelig skuffet: fra samme Stund af vendte Lykken sig imod ham; han blev til sidst svigted af sine egne Venner, og døde aldeles skuffet og tilintetgjort i sine Forhaabninger.

Joseph havde i det sidste Åar af sit Liv ofte hentydet til sit nærforestaende Endeligt, og førend han begav sig paa Rejsetil Cartago, yttrede han ved forskellige Lejligheder til sine Brødre, at han ventede ikke at komme tilbage fra denne By i levende Live. At han, ved Profetiens Aand tydeligt forudsaa sin Skæbne, fremgaar iowrigt af følgende Bemærkninger, som han gjorde i Nærvarelse af sine Venner, da de kom befandt sig et Par Mile fra Cartago: „Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud

og alle Mennesker. Dersom de tage mit Liv, skal jeg do som en uskyldig Mand, og mit Blod skal raabe fra Jorden om Hævn, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod!"

Vi kunne endnu vedblive at ansøre det ene Eksempel efter det andet paa denne mærkværdige Mands Profetier, og tydeligt paavise deres Opfyldelse, men vi anse det, vi allerede have ansørt, for mere end tilstrækkeligt til at overbevise ethvert ørligt og upartistisk Menneske om, at han var en sand Herrens Profet, og hermed er Hensigten med denne Afhandling opnået. Albrig ere Profetier blevne opfyldte paa en mere usjagtig og haandgribelig Maade end mange af de Spaandomme, vi have omtalt i det Ovenanede, og det førelommere os, som om Enhver maatte komme til den Slutning, at ingen menneskelig Skarpsindighed kunde nogensinde have forudsagt Begivenheder af en saadan Art, og det uavuligt paa en Tid, da alle naturlige, tilsyneladende Ting og Omstændigheder syntes at antyde netop det Modsatte. Hvor mange flere Be-

viser kunne Menneskene forlange, før de ville undersøge Sagen og lade dem overbevise om Sandheden af Evangeliets Fylde, saaledes som det blev gjengivet ved Joseph Smith? Hvormeget mere end dette kan der forlanges af en Mand, der gjør Fordring paa at være en Guds Ejener, for at stadsfæste Sandheden af sin Paastand? Giver Historien os Bevretning om, at Profeter fordum fremsørte klarere og sterkere Beviser til Stadsfæstelse af deres guddommelige Sendelse? Vi svare Nej, — og med Undtagelse af Kristus selv, kendende vi Ingen, som ved saamange og mærkværdige Profetiers Opfyldelse have bevisliggjort, at de var kaldede af Gud, og dog ere hele Nationer og Folkeslag, fordi de forkastede deres Bidnesbyrd, blevne sordgønte eller haardt straffede. Hvorledes vil det da gaa denne Slagt, som nu lever, dersom de forkaste en Prosets Bidnesbyrd som Joseph Smiths, efter de mange og uomstødelige Beviser, han har esterladt sig, til Bekræftelse og Stadsfæstelse af sin Kaldersel af Herren?

Sund Fornuft. En Mand der er i Besiddelse af sund Fornuft, ved hvorledes han skal beherske sin Tunge og lade sine Handlinger tale i Stedet for Ord. De mest overflødige Tatere ere i Almündelighed de som have den mindste Forstand, medens Ord, blandede med Bisdom, falde fra Læberne af de, der ere tavse, indtil Lejligheden fordrer dem at tale. Sund Fornuft stiller sig ikke til Skue, har ingen Søndagsklædning, pranger ikke med Paafuglesjer og viser sig ikke i nogen falsk Skikkelse. Den behøver ingen Hjælp for at filtrække sig Opmerksomhed og ingen udvortes Støtte til at læne sig paa. Den daumer sin egen Grundvold, oprejser sin egen Bygning og bygger efter sin egen Model. Den er væsentlig uden Skygge, og den sejrer uden Nederlag.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. August.

Frafaldet fra Kristi Kirke.

Naar vi sammenligne Nutidens Kristendoms forskjellige Sekter med Kristi Kirke siden den oprettedes af Kristus og hans Apostle, viser det sig, at der er slet en omfattende og mærkværdig Afgivelse fra den Tro, som engang var givne til de Hellige. At Kristus skulde have oprettet to eller flere religiøse Systemer, og derigjenem stiftet Strid og Uenighed mellem Menneskeslagten, er uforeneligt, baade med Skriften og den sunde Tornust. Gud er ej Dphavet til Strid og Twist. Der findes kun een Vej som fører til Livet. Det Factum, at der findes saamange, mod hver andre stridende Religioner i Verden, er et uomstødeligt Bevis for, at de ere mennekstelige Systemer, og det er tydeligt og bevisligt, at disse forskjellige Systemer ere meget svage Efterligninger af den sande Kristi Kirke.

Afgivelsen fra den første Kristendoms Lærdomme, Ordinancer og Aand, begyndte tidligt. Uenighed i Lærdomme gjorde sig gældende blandt de første Hellige, og de begyndte at inddede sig i Klasser, hvorfaf nogle sagde: „Jeg er Paulus, eller: jeg er Apollos, eller: jeg er Kephæ, eller: jeg er Kristi.“ (1 Kor. 1. 12) Kirkens inspirerede Leder forudsagde det store Frafald, som skulde komme; Paulus forkyndte, at Kristi Tilskommelse skulde ikke ske, førend det store Frafald havde fundet Sted. Han bestrev den faldne Kristendoms Tilstand, da „de ikke skulde fordrage den sunde Lærdom, men vælge sig Lærere i Hobetal, efter hvad der kilder i deres Øren, og de skulde vende Ørene fra Sandheden men henvende dem til Fabler,“ (2 Tim. 4. 3, 4); da „Djævelens Lærdom skulde blive lært i Stedet for det rene Evangelium; da de skulde have „Guds frygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft.“ Petrus siger: „Ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter, og nægte den Herre som dem høbte; hvilke skulle føre over sig en hastig Fordærvelse. Og Mange skulle efterfølge deres Ryggesløshed, for hvis Skyld Sandhedens Vej skal bespottes. Og i Gjerrighed skulle de med künstige Ord isøge Binding af Eder“ (2 Petr. 2. 1, 3). Denne „Uretfærdighedens Hemmelighed“ havde allerede i Apostlenes Dage begyndt at virke, og tiltog hastigt efter deres Bortgang.

Verdens forenede Magter, Røjet og Djævelen, gjorde en saadan Indvirken paa Kristi Kirke, at da den elstelige Apostle Johannes modtog sin Abenbaring paa Den Patmos, hvorhen han var forvist, vare kun syv Grene af Kirken vordige til at blive omtalte af det himmelske Væsen, og nogle af disse vare saa forfaldne, at en frygtelig Dom blev utalt over dem, og de bleve truede med fuldkommen Forfæstelse. I samme Syn saa denne Apostle det almindelige Frafald og en falsk Kristendoms Overhaandtagen, indtil alle Nationer vare bernesede af det store Babylons — Moderen til al Synd og Bederstyggelighed paa Jorden — Høreris giftige Vin. I Stedet for Kristi dydige og rene Kirke „beklædt med Solen, og Maanen under

hendes Fodder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner", opstod en „Klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og med Edelstene og Perler, og havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Bederstyggeligheder og hendes Hæreris Urenhed", og alle Folk have drukket deraf. I Stedet for det melchisedekke Præstedommes solklare Skjønhed og det åronste Præstedommes maanehvide Renhed, kronet med et tolvstjernigt Apostelskab, fandtes nu kun verdslig Pragt og Statsmagt! „Hemmelighed" i Stedet for Lys! „Bespottelsens Navne" i Stedet for det ene helige Navn, for hvilket alle Kne skalde højes!

Da det Lys, som Kristus havde tændt paa Jorden for at lede Menneskene paa den rette Vej, var udslukt af mordlystne Mand, „skjulte Mørket Jorden og Dumhed Folkene"; falske Lærdomme og Systemer opvoxte som Ukrud, og Kristi Land forsvandt fra Kirken; og da den Form som endnu fandtes tilbage af den sande Kristendom forenede sig med Hedendommen i det romerske Rige, var Graafaldet fuldkommen.

Den romerske Kirke, betegnet ved en Kvinde, sjældende paa et Dyr, havde nu almindeligt Herredømme, og Kristi Kirke var udryddet af Jorden. Alle Nationer blev forblindeste og berusede af hendes Hemmeligheder og Bederstyggeligheder, og hendes hemmelige Organisationer blev antagne; saaledes indsatte Paver og Kardinaler i Stedet for Apostle og Profeter, Præstevælde i Stedet for Præstedommene og Evang, Blodsudgydelse, Pine og Lyft i Stedet for Kjærlighed, Frihed, Fred og Salighed, som fandtes i den, fra Jorden udryddede Frelserens Kirke.

Efter en Tids Forløb kom Reformationen, som stred mod det Tyranni og Bevægreri, som det gudsbespottende Præsteskab udøvede. Banlyste og afflaarne fra Moderkirken, oprettede Reformatorerne ny Samfund, hvori de forkastede mange Bildfærelser, men indførte i deres Samfund lige saa mange andre. Nye Reformatorer opstode og nye Kirker oprettedes; saaledes opstod Sekt af Sekt, og i samme Grad som Religionsfriheden tiltog, tiltog Antallet af Sekterne, indtil Navnet Kristendom omfatter en Masse af usammenhængende Clementer, fremstillende en Mangfoldighed af menneskelige Ideer, uden en eneste Bemyndiget fra Himmelten til at forene og ordne dem. Endskjont meget Godt blev indført gjennem Reformationen, fandtes endda ingen umiddelbar Abenbaring fra Himmelten, og Præstedommets Magt til at forvalte i Faderens, Sonnets og den Hellig Lands Navn, fandtes ej. Der fandtes ingen inspirerede Profeter, ingen Seere, ingen Abenbarere, hvorigjennem Guds Billie kunde tilkjendegives; derfor kunde ej Evangeliets Ordinancer blive indførte antagelige for Gud, og de Ordinancer, de indførte, vare naturligvis uden Mytte. Saaledes er Religion efter Religion bleven stiftet af Mænd, som ej blev kaldede af Gud, men selv have tagen sig Myndigheden, og aabent tilstaaret, at ingen Abenbaring har været given fra Himmelten i mange Aarhundreder, men paastode, at Abenbaringens Tid var forbi for stedse.

Vi kunnen saaledes se, at Følgerne af Hemmeligheden, Babylon, Moderen til Synd og Bederstyggelighederne, har funnet spores i alle Lande, hvor Kristendommen har faaet Adgang, og Millioner efter Millioner af Sjæle ere gaaede i Evigheden, uden at have undergaaet Salighedens Ordinancer, og de Levende og Døde vare overladte i Aarhundredets aandelige Mørke, forventende den Dag at gry, da Tidernes Fyldes Husholdning skulde oprettes, da Guds store Raade mod Skabningen

skulde vise sig, og den tusindaarige Fredsregjering nærme sig og bringe med sig det evige Evangelium, Præstesymmet, Bessignelserne og Kræsterne, som tilhørte tidligere Slægter, for Menneskeslagtens Frelse og for Oprettelsen af Guds Rige paa Jordens for aldrig mere at borttages.

Dette Aars sidste Emigration vil afgaa her fra København:

Lørdagen den 30. August.

Indmeldinger og Penge maa være indsendt til de forskjellige Konference Præsidenter inden den 20de August. Betingelserne ere usoranderlige fra sidste Emigration.

Korrespondance.

New York den 9de Juli, 1879.

Præsident N. C. Flygare,

Kære Broder!

Vi ankom hertil iastes Kl. 7, Alle vel, med Undtagelse af to smaa Børn, tilhørende Br. Niels J. Nielsen fra Göteborg Konference, det ene, en Pige paa 4 Aar, døde inat Kl. 2.

Vi have haft en meget behagelig og gunstig Rejse, uagtet Vinden har været kold og imod os og Søen for Størstedelen meget urolig, hvilket har forårsaget endel Søsyge blandt Passagererne. Vi have ikke været opholdte siden vi forlod Queenstown, og har ikke mødt noget Uheld paa hele Rejsen, og have tilbagelagt fra 281 til 336 Mile (eng.) pr. Dag. Vi have, under alle Omstændigheder, ikke glemt at samle os tilsammen Morgen og Aften, for at opsende vor Bon og Tak til vor himmelske Fader for hans mægtige Hånd, som har været udraft over os, og for hans mange Bessignelser, som have været os tildelte paa denne vor Rejse. De fleste af Brodrene have været raske og har været de Hellige meget behjælpelige og trøstet og opmuntrer

dem paa det Bedste. Søndagen den 6te afholdt vi skandinavisk Forsamling paa Dækket Kl. 2 Emdg., og en almindelig Forsamling for Alle Kl. 7, ved hvilken mange Fremmede varer nærværende, både fra Cahytten og Mandstabets. Brodrene som talte, var ledede ved Herrrens Aand, og de Hellige varer fyldte med Glæde over de trøstende og opmuntrende Ord, som de hørte. Bejret var mildt og Søen stille. Mandagen den 7de varer næsten Alle paa Dækket, og Sang og Musik lød fra flere Grupper af de Hellige; Solen smilte ned paa os, og Søen var saa blank som et Spejl. Samme Dags Eftermiddag blev der afholdt Koncert paa Dækket, og Sange, Declamationer etc. blevne givne i forskjellige Sprog, endende med Dans til Kl. 8, da vi blevne kaldte til Bon, hvorefter Alle begav sig tilsengs, veltfredse med Dagens Forøjelser og Glæder. Kaptein Murray og alle Officerer og Mænd under ham, have udvist Forekommenhed og Høfslighed mod os, for hvilket de Hellige have vist deres Takkemmelighed. Eldste Wm. Staines mødte os ved Landingen, og vi ventede at fortsætte vor Rejse mod Vesten idag Kl.

4 Embg. Selbstabet udgjør nu 607 Sjæle foruden 13 hjemvendende Eldste.

Alle føle vel ved at have naaet dette Land, og længes efter at naa deres Hvilested Zion. De, tilligemed Brødrene

paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed, hilses paa det Venligste fra os Alle.

Deres forbundne Broder

W. Christensen.

Uddrag af Korrespondanceer.

Eldste Jonas Halvorsen skriver fra Christiania den 9de Juli:

..... De fleste af de Hellige føge at gjøre det Bedste de kunne; vore Førsamlinger ere godt besøgte af Fremmede saa vel som af de Hellige, og ikke Faar ere klevne døbte, siden jeg ankom hertil. Sidste Søndag var jeg i Drammen, hvor der afholdtes tre Førsamlinger. Det havde været bekendtgjort i Byens Aviser, at J. Halvorsen fra Utah skulle holde foredrag over „Mormoniisme“, hvilket havde samlet et stort Antal Mennesker, som alle med Ro og spændt Opmerksomhed lyttede til. Jeg har idag havt Brev fra D. Ellingsen i Throndhjem; han siger, at han har holdt sex Førsamlinger og døbt En.

Eldste L. M. Olsen skriver fra Sundsvall den 4de Juli: ..... Jeg har, siden min Ankomst hertil for en Maaned siden, arbejdet i og omkring denne By i Forening med P. O. Petersen. Denne Tid af Året er ej den mest passende for Missionsvirksomheden, da Folket her gaar meget efter den Regel: Arbejd medens det er Dag; og da her for Nærvarende er intet andet end Dag, saa følger deraf, at kun Faar have nogen Tid tilovers til at tænke paa Religion. Desvagtet have vi afholdt flere Førsamlinger paa forskellige Steder, og vundet ikke faa faa Venner, og døbt Fire.

Eldste C. M. Bergstrøm skriver fra Kristinehamn den 9de Juli: Jeg er nu paa Hjemrejsen fra Karlstad, hvor jeg, i Forening med J. A. Johnson, har arbejdet en Maanedstid med godt Held. Vi døbte fire Personer i Karlstad, saa at vi nu have tolv Medlemmer af Kirken der, og flere Troende. Jeg arbejdede endel blandt mine Slægtninge, som have faaet et godt Indtryk for Evangeliet, og jeg nærer de bedste Forhaabninger om, at de ville aniamme det.

Broder A. Andersson fra Byle, Wingåker skriver den 2den Juli: Broder Månsen beder om at hilse Broder Flygare. Han befinder sig udmarket vel og har aldrig været paa en bedre Arbejdsmark siden han kom til Sverrig, end hos Wingåkerne; det er et godt og oprigtigt Folk, som er meget modtageligt for Sandhedens Evangelium, og i den korte Tid siden Konferencemødet i Norrköping, har Medlemernes Antal forøges forholdsvis betydeligt; dengang var der, tror jeg, 58 i denne Gren, ognner der over 70, og Mange ventes at ville, med det Allersørste, indtræde i Pagten. Vore Førsamlinger ere godt besøgte, og blandt Besøgerne findes ofte Nogle, der komme langvejs fra. Hver Søndag afholdes Førsamling paa bestemte Tider: Kl. 10 og 3, paa to centrale Pladser og den første Søndag i hver Maaned nyde vi den Hellige Nadver.

Søndagen den 15. Juni døbtes en Person i Wingåker for en stor Skare tilskuerer; alle vare rolige og andægtige, saa at ikke et støjende Ord eller noget som helst uanständigt hørtes fra noget af dem, og efter at handlingen var udført, takkede Daabforretteren de Førsamlede for den gode opmærksomhed, de havde udvist.

I en anden Egn af Wingåker findes en Religionssækt, som kaldes Helgonister. Da jeg antager, at deres Anfueles ere bekendte, vil jeg ikke videre omtale disse. Imidlertid, de ere udgaaede fra Baptisterne men, mere end disse, legge de Bind paa at føre en god og ærbar Vandet, og af Religionssækter i denne Egn, staa de Sandheden nærmest. Nogle af disse have besøgt vores Førsamlinger, og at dette ej har været frugtesløst, begynder nu at vise sig. Da de for kort Tid siden

en Søndag skulle nyde Nadveren, kom Forstanderen under Vejr med, at han ingen Fuldmagt havde til at velsigne og uddele Brødet og Vinen, og da ingen Anden vilde gjøre det, blev der Intet af Nadvernydelsen, og de Førsamlede skiltes ad med forvirrede Sind. Siden besluttede de at sende Bud efter en af vores Eldste, og i Onsdags Aftes, forgangen Uge, var Broder Månsen hos dem, og de vare førsamlede til Diskussion. Spørgsmål og Svar blevet vaglede, og Broder Månsen fulgte til at fremstille Sandhedens Principer for en stor Skare Tilhørere. . . . .

Den hellige Land har været særdeles kraftigt udgydt iblandt os, og et mærkeligt Eksempel paa Hælbredelsesgaven har vist sig.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Egthed.

(Fra «Deseret News»)

Vi have dernæst at undersøge Motiverne eller Bevæggrindene, der ledte til Opbyggelsen af Pyramiderne, og i hvilken Hensigt de blevne bringte.

Forskellige Theorier have været fremsatte om dette Punkt. Nogle have antaget, at disse uhyre Bygninger stode i Forbindelse med de gamle Egypternes religiøse Skifte. Andre have antaget at de forenede Hensigten med både Grave og Templer. Andre iagen, at de vare astronomiske Observatorier; ogsaa at de oprindelig havde astrologisk Betydning. Det har ogsaa været påstaaet, at de

vare til Beskyttelse mod Flyvesandet fra den store Ørken eller et Tilslugtssted under de store oversvømmelser af Nilen. Den Ide har ogsaa været fremført, at de vare Kornmagaziner, noget lignende dem, som blevne opbyggede under Israeliten Josephs Ledelse.

Lidt Eftertanke vil strax sige os, at nogle af disse Formodninger ere højst urimelige. Tag for Eksempel den Ide, at de vare Magaziner. Dersom saa er, hvilken uhyre Ødselhed af Materiale; hvor ungünstig er ikke ogsaa deres Bygningsmaade og Form til et saadant Øjemed.

Et saa vist Folk, som deres Opbyggere maa have været, vilde næppe have opført et Bjerg af Murværk, med to eller tre smaa Værelser, for et saadant Øjemed. Der er et lille Skin af Rimelighed for at tro, at nogle af dem varer Grave og Templer tilsaunnen, men dette vil ikke kunde passe med Hensyn til Cheops Pyramiden. Intet findes deri, som giver den mindste Grund til den Formodning, at den har været brugt til Begravelse. I hvad der kaldes Kongens Kammer, blev fundet et tomt Stenkaf eller Kiste uden Laag; men i Form, Udstyring og Materiale, langt forskellig fra de Sarcofager som de gamle Egyptere brugte til Optagelse af deres balsamerede Døde.

To af de ovenfor fremsatte Paastände med Hensyn til Cheops Pyramiderne er vor Opmærksomhed værd.

- 1) — at den var et astronomisk Observatorium, og
- 2) — at den stod i Forbindelse med de gamle Egypteres Religion.

De Grunde, der lede til at tro, at den var bygget som et Observatorium, ere kraftige og mange. Der kan ikke være nogen Twivl om, at dens Byggere i mange Henseender havde til Hensigt ved den at fremstille astronomiske Sandheder; Beviser for hvilket vi herefter ville fremsøre. Det har været fremført for antageligt, at Granitkarret, som blev fundet i, hvad vi kaldes Kongens Kammer (simpelt fordi den skal have et Navn) var fyldt, helt eller tildels, som Omstændighederne vare, med Vand, hvori Himlen afspejlede sig gennem den skraa Åbning, som netop gif i Retning af Nordstjernen. At denne Kiste blev benyttet som Vandbeholder, er højest sandsynligt fra det Factum, at der i Pyramiden fandtes en Brønd, som sit sit Vand fra

Nilen*). I dette indre Kammer, omgivet af disse uhyre Murmasser og saa langt fra den atmosphæriske og elektriske Forsyrelse, som altid findes paa Jordens Overflade, antager man, at de brugte Vandet i Karret som Spejl, for at de mest usigagtige Observationer, som dengang vare mulige, kunde blive anstillede. Denne Ide synes os at være urimelig, da Åbningen Hældning vilde gjøre en saadan Spejling umulig. Overensstemmende med visse arabiske Historikere „var der i den store Pyramide anbragt forskellige himmeliske Kloder og Stjerner og hvad de almindeligt brugte til deres Observationer, samt de Parfumer til dem og til de Bøger som behandlede disse Emner.“

De Beviser for, at den var en Bygning, oprejst i helligt Øjemed, ere ikke saa kraftige som de der kunne blive fremførte for, at den blev anvendt til astronomisk Brug. Vi helde til den Mening at den indebefattede begge Hensigter; men vi ville kun nødig tilstaa, at dersom den var et Tempel, den da var oprejst af en Bekjender af den Tro, der ansaa Osiris (den egyptiske Solgud) og hans Medguder, som de sande Guder. Den Stil, hvori denne uhyre Bygning er opført og Templer som ere oprejste af Bekjenderne af den Tro, ere ganske modsatte hinanden. Pyramidernes fuldkomne Renhed for Af-guds billeder eller Hentydninger dertil eller det mindste Forsøg paa at ville udraabe dens menneskelige Byggeres Rigdom, Magt og Visdom, gjør den ganske fra Norden af forskellig fra alle almindelige

* Den Paastand, at denne Brønd sit sit Vand fra Nilen, er benægtet af Prof. Smyth og andre Naturforsere.

egyptiske Templer, som ere opfylde fra Toppen til Grunden med Lov og Prism over deres falske Guder. Foruden Ovenstaende er det paastaaet, som forhen vist, at den Mand, som byggede denne Pyramide, tilstængede Templerne — en meget usædvanlig Handling, dersom han var en Tilbeder paa deres Alter. Vi have den Menning, at dersom denne Pyramide overhovedet blev benyttet i religiøse Øjemed, var det i Forbindelse med de Læresætninger, som blevé lærte af Abraham; og dersom Herren tillod Patriarken at prædike til Egypeterne det Princip af Evangeliet, som vi kjenner som Daab for de Døde, kunne vi vel forestille os til hvilket Brug, Karret i Kongens Kammer var benyttet. I Virkeligheden har den Ide, at Karret var et Døbefond været fremført af flere end een hedenst Skribent; (Bryant, Faber, Goodst og Andre) men dersom det specielt blev brugt i Administration for Frelse for dem som ere gaaede fra denne Sphære, vilde Handlingen blevet udført fuldkommen; thi vi have her et Fond, indesluttet i Hjertet af et kumstigt Bjerg, kun tilgængeligt gjennem en lige Stenport og en lang smal, hemmelighedsfuld Gang. Hvor træffende dette afgiver et Billede paa Dødens Styggedal og Graven, og hvor meget det taler for, at de git ind i Hjertet af dette solide Bjerg, for at handle for dem, som have været lagte i Graven.

Der er en Ting som meget står over den Ide, at dersom Brugen var religiøs, den da var Abrahamst. Den er, at dette samme Kar er af akkurat samme Størrelse og Omfang som Pagtens Ark i Mose Dage, — ogsaa, at en Del af det Kammer, hvori Karret staar, er originalt afmærket, og akkurat af det samme Nummerindhold som Messingsøen eller Døbefonden

i Salomons Tempel. Sandelig, der er noget Mere end et blot Sammentraef i dette.

XI. Kapitel.

(Den hellige Cubit — „En Dag til en Cubit“ — Alcyone — Solens Afstand — Pyramide Henvisninger til astronomiske Sandheder — Sammendrag af Paaskrifterne paa Pyramiden.)

I dette Kapitel er det vor Ønske, at hendirage Opmerksomheden til nogle af de vigtige Sandheder, vedrørende Jorden og Himmelten, vedrørende Gud og Abraham (som bekræftet i en Del af hans Bog) om hvilke Menneskeslægten i Almindelighed paa den og enhver efterfølgende Tidsalder, have levet i Uvidenhed om, ja endogsaal til den Dag i hvilken vi leve, men med hvilke, Byggerne af den store Pyramide, sjælsvnlig vare bekendte. Mellem disse og lignende Sandheder, som Constructionen af dette store kumstige Bjerg, maa vi omtale Loven for Planet og Sol Bevægelsen, Afstanden fra Jorden til dens Omdrejningspunkt Solen, den virkelige Størrelse, Form og Fasthed af vor Klode, den virkelige Længde af dens Solbane, saavel som Verdiien af den hellige Cubit som Udmaalingsenhed. Et nylig udkommet Nummer af Juvenil Instrutor, bemærker Eldste Joseph L. Barfoot, strivende om denne Gjenstand: „Der har forhen været fremsat en Mængde Formodninger om Brugen af den store Pyramide i Geezah. Den fremherleende Menning var, at den havde været bestemt til Grav for en af Egypeters gamle Konger. Opdagelser ere senere gjorte, som have ledet til den Slut-

ning, at den i Virkeligheden havde et langt vigtigere Brug, at den var et Observatorium, bygget paa mathematiske Principer, og bestemt til, gennem alle følgende Tider at skulle vedligeholde en sand Kundskab om Himlen og Jorden. — — Det er fundet, at Malet, hvorved Formen af den store Pyramide var bestemt, staar i opje Forbold til Jordens Axe. Dette er en meget vigtig Ting, thi det er saaledes i Harmoni med det naturlige faste Maal, saaledes som det benyttedes af Guddommien. Dette Pyramidens faste Maal er kaldet den hellige Cubit, da det er fundet, at det Maal, som var guddommelig anerkjendt gennem Moses, var det samme som Pyramidens. Den hellige Cubit var Pyramide Cubiten.

Med disse Facta for Øje, lad os vende os til Abrahams Bog. Udtydningen paa den cirkelrunde Stive læses saaledes: „Kolob, som betyder det første Skabte, er nærmest Himmelnen eller Guds Bolig. Først i Regjering, den Sidste i Beregningen af Tid. Tidsregningen er overensstemmende med den himmelske Tid, hvilken himmelsk Tid betegner en Dag til en Cubit. En Dag i Kolob er lig et tusinde År, saaledes som de beregnes paa denne Jord, som er kaldet den ægyptiske Jah-oh-eh.”

Dersom vi forstaar Ovenstaende rigtigt, menes der, at en Dag hos Guderne er lig en Dag af Kolobs, eller et tusinde af vore År, „hvilken himmelsk Tid betegner en Dag til en Cubit“ eller, da en en af Kolobs Dage er Enheden af himmelsk Tid, saa er Cubit'en Enheden af himmelsk Maal, ved hvilket Verdens Indhold blev maalt, da Grunden deraf blev lagt, ved hvilket Aftstanden af Solen og Planeterne er reguleret og alle den Hel-

lige's Skabninger kontrolleres. At denne Cubit, som var Enheden af Malet af hellige Ting paa denne Jord — Urken, Tabernaklet, Templet etc., var ogsaa Enheden af Maalsystemet, da denne Jord blev skabt, er ydermere beviset ved følgende Uddrag af Eldste Barfoots Skrifter: „Den hellige Cubit er en Længde af lidt mere end 25 (25,025) engelske Tommer. Den er en ti Millioner Del af Jordens Radius ved Polerne.“ Det vil sige, der er 10,000,000 hellige Cubit fra Jordens Midtpunkt til enten Nord- eller Syd-Polen, eller 20,000,000 gennem Jordens fra Pol til Pol. Broder Barfoot vedbliver: „Intet højere eller mere paalideligt og nøjagtigt Maal kunde blive givet til Menneskene end Malet af Jordens Polar-Radius, thi alle jordiske og himmelske Ting, henhørende til Jordens, ere i Forhold til dette naturlige Maal. Saa vigtige ere de Opdagelser, som nylig ere gjorte med den hellige Cubit, at Naturforsterne ere forbausede over, at den store Pyramides Brug saalenge har været ubekjendt.“ Til disse Bemærkninger af vor højagtede Broder, svare vi: Herren har ikke drejet Nøglen; og her standse vi et Øjeblik for at spørge, ja vi spørge hele Verden: Hvorledes var det muligt for Joseph Smith at blive bekjendt med disse store Sandheder, dersom Gud ikke havde aabenbaret dem til ham? Denne ene Sandhed, om hvilken hele den øvrige Verden var uvidende, beviser ved sin Fremkomst ved ham, at han har været en allerhøjeste Guds Profet.

Vi ville nu vende os til nogle af den store Pyramides Ejendommeligheder, til hvilke udmarkede Henvisninger forhen har været gjorte, og hvortil vi have erholdt vor Kundskab fra Skrifter af Petrie, Ossburn, Smyth, Mackay og Andre. Pladseen tillader os kun at fremføre de vigtigste Punkter.

1) De virkelige og symboliske Dele, fremstillende det metriske Maalsystem af den store Pyramide, er den hellige Cubit, affkørt en ti Millioner-Del af Jordens Polar-Radius, det eneste naturlige Maalsystem af yderste Nøjagtighed; et Maal fra Begyndelsen af, af guddommelig Op-

rindelse og bevaret i dets mindste Linie af Abrahams Familie (Araberne) indtil denne Dag. (Mr. Wm. Petrie.)

Bekræfter dette Bidnesbyrd ikke Ord for Ord Beretningerne i Abrahams Bog? (Forts.)

Død i Mill Creek den 18de Mai 1879, James Peterson, 35 Aar, 2 Maaneder og 10 Dage.

Han var Medlem af det 65de Kvorum af de Halvssjerdø og et trofast Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han efterlader en Hustru og syv smaa Børn og en stor Kreds af Venner til at begræde deres Tab.

Den 17. Juni afgik ved Døden Jens Nielsens Hustru i Redmond Sevier Co, Utah, Mette Marie Johansen, kum 24 Aar gammel.

Afdøde var født i Hammel, ved Aarhus, blev inddemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige 1876 og emigrerede 1877.

Død i Spanish Fork den 4. Juni, Jens J. Hansen, 21 Aar gammel.

Afdøde var ældste Søn af Broder Jens Hansen, som for Tiden er her paa Mission; han var et trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og var bekjendt ved sin Selvopofrelse og sin Hengivenhed for sin Gud og sine Forældre.

Indhold.

Var Joseph Smith en sand Profet?	321.	Uddrag af Korrespondancer	331.
Nedaktionens Bemærkninger:		Abrahams Bog	332.
Trafaldet fra Kristi Kirke	328.	Dødsfald	336.
Korrespondance	330.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.